

PECKO SPROSTÁČEK

V JEDNÉ DĚDINĚ ŽIL ČLOVĚK, O KTERÉM ŘÍKALI, ŽE je sprostáček¹; nebyl také nikdy ani dvě míle za pecí, a proto mu říkali i Pecko². Ubohý Pecko sloužil každému za posměch, každý kout ním vytřeli³, a kde kdo, měli ho za blázna; on ale kůřeti neublížil. – Jednou šel, něborák, do kostela a tu slyší, kterak pan farář káže, „kdo kráčí cestou trnovou, že přijde do nebe“. – Sprostáček když domů přišel, pravil ženě: „Žena moja, ja iděm do něba!“ – „Nože id, sprosták, něbuděm sa ja za těba trápit!“ – odpověděla mu žena, upekla mu černou hnětanku a za dvěře ho vyprovodila.

Pecko, pamětliv slov knězových, nešel cestou, kudy jiní šli, ale volil jíti přes kamení, trní a bodláčí, v pevné důvěře, že přijde do nebe. – Lidé se mu smáli, ale on na ně nedbal. – Dlouho chodil, zedrán byl, umdlen k smrti, a nebe nenašel. – Tu jedenkrát, lačen a žízniv, padl u dveří jednoho kláštera. Vrátník ho našel a dovedl do kláštera. Dali mu jíst i pít a řekli mu, chce-li tam zůstat, nechť zůstane, že může býti topičem. – Sprostáček myslel, vida krásné komnaty, a mnichové že celý den se modlí, jedí, pijí a v pěkné zahradě se procházejí, že to již je v tom nebi. – Zůstal tam. – Když se páni najedli, také Pecko dostal na svou mísku; jaktěživ se neměl tak dobře a tak dobrých jídel neokusil. – Jednou zalezl si se svojí miskou do postranní chodby, kde visel starý krucifix dřevěný. – Pecko sedl si k němu a dlouho se naň díval, a potom pravil útrpně: „Něborák, akýs ty chudý⁴! Prečo ti tuto v tom něbi nědajú dač jest? Choj a jedz so mnou!“ – a přistrčiv mísku blíže ku kříži, položil k ní i svoji lžici, aby Kristovi jako hostu přednost dal. – A s kříže sehnul se Kristus a pojedl s ním. – Od té doby Pecko vždy se svou miskou ku kříži přisedl, a dříve než sám byl okusil, jemu podal. Nikdo o tom nevěděl;

¹ Hloupý. ² Peciválek. ³ K nejhorším pracím ho upotřebili. ⁴ Vyschlý.

mnichové se chodili do kostela modliti, pak si hleděli svého, starého kříže a sprostáčka si nevšímajíce. – Jednoho dne hledal vrátný Pecku, a tu našel ho seděti v postranní chodbě pod starým křížem, ale na kříži viděl zářícího Krista a slyšel, jak sprostáčkovi povídá: „Dněs buděš ty u mňa na hostině.“ – I běžel vrátný k převorovi a povídal mu, co viděl a slyšel. Ustrnutí mnichové pospíchali do chodby, vzali sprostáčka mezi sebe, dovedli do nejpěknější světnice a tam se ho na všecko ptali. – Když jim Pecko vše pověděl, tu poznali, že je člověk Bohu milý a že ho Bůh chce k sobě povolati. – Připravili ho k smrti, a ještě ten den sprostáček pokojně skončil.